

Sedum 'Frosty Morn'

Synonim łac.: *Sedum alboroseum* 'Frosty Morn'

rozchodnik 'Frosty Morn'

Okazały, kępiasty rozchodnik kwitnący późnym latem, podobny z pokroju do bardziej znanego rozchodnika okazałego, ale odróżniający się pstrymi liśćmi. Grube, nierozgałęzione, sztywne pędy, dorastają do wysokości 50 cm. Roślina pozostaje w zwartej kępie przez wiele lat, z roku na rok dając więcej pędów. Pędy ulistnione na całej długości, wyrastają bardzo wczesną wiosną i już wtedy stanowią ozdobę ogrodu. Liście podługowate lub jajowato eliptyczne, z piłkowanym brzegiem, sinzielone, ale z szerokim, kremowobiałym obrzeżeniem. Kwiaty rozwijają się w sierpniu, początkowo białe, potem jasnoróżowe, zwłaszcza gdy występują ochłodzenia nocą, tworzą gęste, płaskie baldachogrona. Podstawowym wymaganiem jest pełne nasłonecznienie. W cieniu pędy stają się wiotkie, wydłużone, więc z łatwością wylegają i roślina traci walory dekoracyjne. W miejscach wilgotnych może nastąpić zgniwanie korzeni i podstaw łodyg, lepiej więc sadzić rozchodniki w miejscach nie tylko słonecznych, ale suchych, na glebie przepuszczalnej, niezbyt żyznej. Odmiana 'Frosty Morn' jest częściej atakowana przez mszyce od innych odmian rozchodników, ale w pełni odporna na mróz. Czasami rośliny dają pędy całkowicie zielone. Należy je usuwać jak najszybciej, ponieważ na ogół rosną bujniej i szybko mogą zagłuszyć część roślin o zielono - żółtych liściach. Dla uzyskania bardziej zwartej kępy i by zapobiec wyleganiu pędów w czasie kwitnienia trzeba pędy uszczknąć, usunąć wierzchołek wzrostu raz lub dwa razy, zanim zaczną powstawać zawiązki kwiatostanowe na szczytach pędów. Można zostawić rozchodniki nie przycięte dla zimowej dekoracji ogrodu, przycinać trzeba jednak wiosną bardzo wczesną, gdy tylko znikną śniegi, ponieważ bardzo wczesną rozpoczyna wegetację. Sadzi się go na rabatach bylinowych, ze względu na długotrwały efekt dekoracyjny. Można próbować stosować na kwietnikach jednorodnych lub w pojemnikach tarasowych. Zalecana gęstość sadzenia, to 5-8 roślin na 1 m².

autorzy: Jacek Marcinkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;

pochodzenie

odkrywca, hodowca (selekcjoner): Barry Yinger USA; wprowadzenie do handlu: Plant Delights Nursery, USA 1990 USA

grupa roślin

byliny

grupa użytkowa

byliny

forma

bylina

siła wzrostu

wzrost typowy dla gatunku

pokrój

kępiasty

docelowa wysokość

od 0,2 m do 0,5 m

barwa liści (igieł)

wielobarwne, pstre lub obrzeżone

zimozieloność liści (igieł)

liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów

pojedyncze
kwiatostan

barwa kwiatów

różowe

pora kwitnienia

lipiec
sierpień

nasłonecznienie

stanowisko słoneczne

wilgotność

podłoże suche

ph podłoża

roślina tolerancyjna

rodzaj gleby

piaszczysta

walory

ozdobne z liści/igieł
roślina miododajna

zastosowanie

ogrody przydomowe
rabaty
pojemniki

strefa

5

autorzy: Jacek Marcinkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;

